

Dosarul nr. 2ra-788/19

Prima instanță: Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău (jud. I. Timofei)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Moraru, B. Bîrca, E. Clim)

DECIZIE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Judecătorii

Oleg Sternioală

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Victor Burduh

Ala Cobăneanu

examinând în ședință publică recursul declarat de către Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 231

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Țurcan împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 231 cu privire la încasarea sumei, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 231 și menținută hotărârea din 5 martie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, prin care acțiunea a fost admisă parțial

constată:

La 7 noiembrie 2005, Valentina Țurcan a depus cerere de chemare în judecată împotriva CCL nr. 231 cu privire la încasarea sumei, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că până în anul 1994, a lucrat în asociația de produse alimentare – magazinul nr. 90 „Victoria”.

A menționat că deoarece nu avea o locuință, a fost luată la evidență pentru repartizarea unui apartament.

La 25 mai 1992, a fost creată CCL nr. 231, în baza deciziei Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 5/2-2, dânsa fiind primită ca membru cu dreptul la un apartament din 3 odăi în blocul locativ, construcția căruia a început în anul 1990 de către organizația de antrepriză „Promstroi”.

În corespundere cu prevederile art. 52 din Statutul CCL nr. 231, dânsa urma să achite inițial nu mai puțin de 30 % din costul apartamentului, iar restul sumei urma a fi virată în termenul de 15-25 de ani.

A menționat că la 2 martie 1991, de către Direcția de Comerț, din numele ei, a fost transferată pe contul CCL nr. 231 prima cotă în sumă de 41 250 de ruble, la 4 decembrie 1992 dânsa a depus personal suma de 155 150 de ruble, fapt confirmat prin chitanța nr. 21 din 4 decembrie 1992, iar la 28 aprilie 1993, tot ea personal, a transferat suma de 49 600 de ruble, ce se confirmă prin chitanța din 28 aprilie 1993.

Astfel, în total pe contul CCL nr. 231 a fost depusă suma de 250 000 de ruble, ce constituie cota ei de participare la construirea casei de locuit nr. 48 din str. P. Rareș mun. Chișinău și respectiv, 50 % din costul apartamentului cu 3 odăi, fapt dovedit prin concluziile de expertiză ale Centrului Republican de Cercetări Științifice în Construcții „Cercon” din anul 1997.

Prin informația nr. 84 din 10 august 1995 dânsa a fost înștiințată că la 2 septembrie 1995 va avea loc tragerea la sorți a apartamentelor, iar în urma participării la tragerea la sorți ei i-a revenit apartamentul nr. 41 compus din trei odăi.

A evidențiat că suma de 250 000 de ruble, depuși de ea pe contul CCL nr. 231, au fost folosiți în întregime pentru construcția casei de locuit.

La 25 octombrie 1995, a avut loc adunarea generală a membrilor CCL nr. 231, la care s-a hotărât de a o exclude din membrii cooperativei, hotărârea dată fiind aprobată prin decizia Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 14/3 din 12 decembrie 1995.

A precizat că a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată împotriva CCL nr. 231 și Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău cu privire la anularea hotărârii membrilor CCL nr. 231 și a deciziei Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 14/3 din 12 decembrie 1995, evacuarea familiei Ursu și restabilirea ei în drepturi de membru al CCL nr. 231, acțiune care însă a fost respinsă de toate instanțele judecătorești.

La moment, cererea ei se află în curs de examinare la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Deoarece suma depusă pentru construcția casei nu i-a fost restituită și CCL nr. 231 nu dorește benevol să-i restituie suma dată, este nevoită să se adreseze în instanță pentru încasarea sumei de 563 223,28 de lei, reieșind din datele BNS al RM conform nivelului de inflație pentru anii 1991-1993.

A obiectat că urmează a-i fi reparat și prejudiciul moral cauzat pe care îl estimează în sumă de 500 000 de lei, deoarece banii în sumă de 250 000 de ruble au fost depuși de ea pe contul CCL nr. 231 pe parcursul anilor 1991 – 1993, au fost folosiți la construcția casei în întregime și în particular a apartamentelor.

Astfel, în decurs de 12 ani banii nu i-au fost întorși, dânsa neavând posibilitate să se folosească de acești bani, să-i investească într-o afacere pentru a obține un profit cât de mic.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 177 alin. (3), 315 Cod civil și art. 64 din Statutul CCL nr. 231.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul CCL nr. 231 în beneficiul ei a sumei de 563223,28 de lei și a prejudiciului moral în sumă de 500000 de lei.

Prin hotărârea din 24 mai 2007 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost restabilit termenul de adresare în judecată și încasată de la CCL nr. 231 în beneficiul Valentinei Țurcan suma de 250 de lei.

În rest, a fost respinsă acțiunea.

Prin decizia din 19 decembrie 2007 a Curții de Apel Chișinău, a fost scutită Valentina Țurcan de la plata taxei de stat pentru depunerea cererii de apel.

A fost respins apelul declarat de Valentina Țurcan și menținută hotărârea din 24 mai 2007 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău.

Prin decizia din 9 aprilie 2008 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Valentina Țurcan, casată integral decizia din 19 decembrie 2007 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea pricinii spre rejudecare în ordine de apel la Curtea de Apel Chișinău în alt complet de judecatori.

Prin decizia din 4 septembrie 2008 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de apel depusă de Valentina Țurcan, casată integral hotărârea din 24 mai 2007 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău și restituită pricina spre rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

Prin hotărârea din 25 mai 2009 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată și totodată cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia din 13 octombrie 2009 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Valentina Țurcan, casată hotărârea din 25 mai 2009 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, cu restituirea pricinii spre rejudecare în aceeași instanță judecătorească, dar în alt complet de judecatori.

În cadrul ședinței de judecată din 2 iunie 2010, Valentina Țurcan a solicitat încasarea din contul CCL nr. 231 în beneficiul ei a sumei de 1 063 223,28 de lei compusă din prejudiciul moral și costul unui apartament cu 3 odăi, care potrivit datelor BNS al RM constituie 823 000 de lei.

Ulterior, în cadrul examinării cauzei, Valentina Țurcan, reprezentată de avocatul Iana Talmaci a solicitat încasarea din contul CCL nr. 231 în beneficiul ei suma de 850 165 de lei cu titlu de prejudiciu material, ce constituie costul unui apartament cu trei odăi, prejudiciul moral în sumă de 500 000 de lei și cheltuielile de judecată în sumă de 5000 de lei.

Prin hotărârea din 5 martie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, a fost admisă acțiunea parțial.

A fost încasată de la CCL nr. 231 în beneficiul Valentinei Țurcan suma de 425 082,5 de lei și cheltuielile de judecată în mărime de 5000 de lei, în total 430082,50 de lei.

Prin hotărârea suplimentară din 13 iunie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, a fost admisă cererea depusă de Valentina Țurcan cu privire la adoptarea unei hotărâri suplimentare.

A fost încasată de la CCL nr. 231 în beneficiul Valentinei Țurcan suma de 100 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de CCL nr. 231 și menținută hotărârea primei instanțe.

A fost obligată CCL nr. 231 să achite în beneficiul statului taxa de stat în cuantum de 9 564,35 de lei.

La 25 februarie 2019, CCL nr. 231 a declarat recurs împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii din 5 martie 2012, a hotărârii suplimentare din 13 iunie 2012 a Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău și a deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca tardivă și neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătorești recurate, menționând că sunt pasibile casării, deoarece instanțele au încălcat și aplicat eronat legea, nu au aplicat legea care trebuia aplicată și au adoptat actele judecătorești cu încălcarea esențială a normelor de drept procedural.

A accentuat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au interpretat eronat legea ce ține de tardivitatea acțiunii înaintate de Valentina Țurcan și nu au apreciat probele din dosar în această parte ceea ce a generat și încălcarea esențială a normelor procedurale.

Astfel, având în vedere prevederile art. 74 și 79 Cod civil în redacția din 26 decembrie 1964, a evidențiat că termenul limită în interiorul căruia Valentina Țurcan putea înainta o acțiune în instanța de judecată în vederea solicitării încasării sumei din contul CCL nr. 231 constituie data de 13 februarie 1997, pe când cererea de chemare în judecată a fost depusă la 7 noiembrie 2005, adică cu depășirea termenului de prescripție, acțiunea fiind înaintată peste mai bine de 8 ani.

A remarcat că admiterea acțiunii depuse de Valentina Țurcan după expirarea termenului de prescripție de adresare în instanța de judecată și fără solicitarea argumentată de repunere în termen este incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice și dreptul la un proces echitabil.

Totodată, a mai menționat că acțiunea înaintată de Valentina Țurcan este neîntemeiată în fond, iar instanțele de judecată ierarhic inferioare au interpretat eronat legea materială.

La 23 aprilie 2019, Valentina Țurcan, reprezentată de avocatul Zinaida Guțu a depus referință la recursul declarat de CCL nr. 231, solicitând considerarea acestuia ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 16 ianuarie 2019, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 196 vol. V), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 25 februarie 2019 în termenul legal.

Studiind materialele dosarului în raport cu argumentele aduse în cererea de recurs, audiind reprezentanții recurentului CCL nr. 231 administratorul Iurie Chiticari și avocatul Sclifos Gheorghe, reprezentanții intimatei Valentina Țurcan, avocații Zinaida Guțu și Olga Păduraru-Gagiu, Colegiul civil, comercial și de

contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel, hotărârea primei instanțe și hotărârea suplimentară a primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre prin care a respinge acțiunea ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) lit. a) și c) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) CPC, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

După cum denotă actele cauzei, înaintând, la data de 7 noiembrie 2005, acțiunea în judecată împotriva CCL nr. 231, cu ulterioarele concretizări, Valentina Țurcan a solicitat încasarea din contul CCL nr. 231 în beneficiul ei a sumei de 850 165 de lei cu titlu de prejudiciu material, ce constituie costul unui apartament cu trei odăi, prejudiciul moral în sumă de 500 000 de lei și cheltuielile de judecată în sumă de 5000 de lei.

Fiind investită cu judecarea acțiunii în cauză, prima instanță, prin hotărârea din 5 martie 2012, a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii și a încasat de la CCL nr. 231 în beneficiul Valentinei Țurcan suma de 425 082,5 de lei și cheltuielile de judecată în mărime de 5000 de lei, în total 430082,50 de lei.

Iar prin hotărârea suplimentară din 13 iunie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, a fost admisă cererea depusă de Valentina Țurcan cu privire la adoptarea unei hotărâri suplimentare și a fost încasată de la CCL nr. 231 în beneficiul Valentinei Țurcan suma de 100000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

Judecând apelul declarat de către CCL nr. 231, instanța de apel prin decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a respins apelul și a menținut hotărârea primei instanțe, totodată, obligând CCL nr. 231 să achite în beneficiul statului taxa de stat în cuantum de 9 564,35 de lei.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, verificând legalitatea temeiurilor invocate în cererea de recurs prin prisma legislației în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios și a circumstanțelor stabilite, constată ca greșite concluziile instanțelor de judecată, rezultate din interpretarea și aplicarea eronată a normele de drept material, ceea ce constituie temei de casare a hotărârilor judecătorești.

Astfel, în drept, este incontestabil că situația juridică supusă judecării la caz, cade sub imperiul legii vechi – Codul civil, *în redacția Legii din 26 decembrie 1964*, fiind cert că Valentina Țurcan, prin acțiunea depusă, a solicitat

încasarea sumelor de la CCL nr. 231, având la bază hotărârea Adunării Generale a CCL nr. 231 din 25 octombrie 1995, prin care dânsa a fost exclusă din rândul membrilor CCL nr. 231, din motivul neachitării în termen a părților sociale, cât și decizia Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 14/3 din 12 decembrie 1995, prin care a fost aprobată hotărârea Adunării Generale a CCL nr. 231 din 25 octombrie 1995 cu privire la excluderea Valentinei Țurcan din rândul membrilor CCL nr. 231 cu obligarea președintelui CCL nr. 231 și contabilului CCL nr. 231, în termenul de 2 luni stabilit de art. 64 din Statutul model al CCL nr. 231, de a restitui Valentinei Țurcan acumulările părților sale sociale.

Or, conform prevederilor art. 6 alin. (1) Cod civil, în vigoare la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

În acest sens, se vor reține dispozițiile art. 74 Cod civil, *în redacția Legii din 26 decembrie 1964*, care prevăd că termenul general pentru apărarea printr-o acțiune a drepturilor încălcate ale unei persoane (prescripția) este de trei ani, iar în litigiile dintre organizațiile de stat, colhozuri și alte organizații cooperatiste și celelalte organizații obștești – de un an.

La fel, potrivit dispozițiilor art. 79 Cod civil, *în redacția Legii din 26 decembrie 1964*, prescripția începe să curgă din ziua în care s-a născut dreptul la acțiune; dreptul la acțiune se naște din ziua când persoana a aflat sau trebuia să afle, că i-a fost încălcat un drept.

În raport cu dispozițiile legale menționate, la caz, se impune concluzia potrivit căreia, termenul general pentru Valentina Țurcan întru apărarea printr-o acțiune a drepturilor sale încălcate este de 3 ani, iar prescripția a început să curgă din ziua când aceasta a aflat sau trebuia să afle despre dreptul său încălcat.

În sprijinul acestei interpretări, instanța de recurs va reține că, deși termenul de 2 luni, prevăzut prin decizia Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 14/3 din 12 decembrie 1995, prin care a fost dispusă restituirea Valentinei Țurcan a părților sociale introduse de ea pe contul CCL nr. 231 a expirat la 12 februarie 1996, se stabilește că ultima, folosindu-se de dreptul său la accesul liber la justiție, nefiind de acord cu hotărârea Adunării Generale a CCL nr. 231 din 25 octombrie 1995 și decizia Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 14/3 din 12 decembrie 1995, a depus în instanța de judecată o acțiune cu privire la anularea acestor acte.

Urmare a examinării respectivei cereri de chemare în judecată, prin hotărârea din 7 decembrie 2000 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, aceasta a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f. d. 57-67 vol. I).

Hotărârea dată a fost menținută prin decizia din 26 februarie 2002 a Tribunalului Chișinău, fiind respins ca nefondat apelul declarat de Valentina Țurcan, iar prin decizia irevocabilă din 20 iunie 2002 a Colegiului civil a Curții de Apel, a fost respins recursul declarat de către Valentina Țurcan și menținută decizia din 26 februarie 2002 a Tribunalului Chișinău (f. d. 73-76, 77-83 vol. I).

Drept urmare, relevanță directă cazului au prevederile art. 82 Cod civil, în redacția Legii din 26 decembrie 1964, potrivit căreia curgerea termenului de prescripție se întrerupe prin intentarea unei acțiuni după procedura stabilită, după întrerupere termenul de prescripție începe să curgă din nou iar timpul ce s-a scurs până la întrerupere nu se ia în seamă la calcularea noului termen de prescripție.

Rezultă astfel, că prescripția pentru Valentina Țurcan pentru depunerea prezentei cereri de chemare în judecată cu privire la încasarea sumei a început să curgă din ziua imediat următoare celei prin care a devenit irevocabilă hotărârea judecătorească prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată cu privire la anularea hotărârii Adunării Generale a CCL nr. 231 din 25 octombrie 1995 și deciziei Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău nr. 14/3 din 12 decembrie 1995, respectiv, din data de 21 iunie 2002 și a expirat la data de 21 iunie 2005.

Or, principiul autorității de lucru judecat, cum este hotărârea judecătorească irevocabilă, constituie garantul stabilității raporturilor juridice, care urmează a fi întocmai respectat.

Rațiunile mai sus înfățișate, indică cert că acțiunea cu privire la încasarea sumei este depusă de către Valentina Țurcan în instanța de judecată cu omiterea termenului de prescripție extinctivă, fiind înaintată numai la data de 7 noiembrie 2005, adică peste o perioadă mai mare de 3 ani și 4 luni, din data când a apărut dreptul acesteia la acțiune, fără a fi solicitată repunerea în termen.

Această situație indică la netemeinicia argumentului Valentinei Țurcan precum că termenul de prescripție pentru depunerea prezentei cereri de chemare în judecată a început să curgă din data de 6 noiembrie 2002, când prin decizia Curții Supreme de Justiție a fost respins ca nefondat recursul în anulare declarat de adjunctul Procurorului General și menținută decizia Colegiului civil al Curții de Apel din 20 iunie 2002 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Țurcan împotriva Preturii sect. Rîșcani mun. Chișinău și CCL nr. 231 cu privire la anularea hotărârii adunării generale a CCL 231 din 25 octombrie 1995 și deciziei Preturii sect. Rîșcani nr. 14/3 din 12 decembrie 1995.

În acest sens nu se poate ignora și jurisprudența CtEDO, care notează că procedura recursului în anulare, prin care Procuratura Generală putea ataca orice hotărâre judecătorească irevocabilă la cererea unei părți în proces, prevăzută în articolul 332 al vechiului Cod de procedură civilă în vigoare până la 12 iunie 2003, încâlca principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție, în acest sens urmând a se ține cont de întregul proces judiciar care s-a sfârșit cu o hotărâre irevocabilă și executorie, prin urmare de *res judicata*. (*Roșca vs Republica Moldova* 22 martie 2005 pct. 24, 26, 27).

La fel, CtEDO, în jurisprudența sa constată, a statuat și faptul că, prin repunerea pe rol a unei hotărâri irevocabile în urma înaintării unui recurs în anulare de către Procurorul general care dispunea în acest scop de putere discreționară, se încalcă art. 6 § 1 din Convenție (*Brumărescu vs România* 28 octombrie 1999 pct. 62).

Pe de altă parte, cu referire la faptul reținut de instanțele de judecată ierarhic inferioare precum că prin decizia din 9 aprilie 2008 a Curții Supreme de Justiție a

fost deja constatată depunerea în termen de către Valentina Țurcan a prezentei cereri de chemare în judecată, instanța de recurs învederează că aceasta este o concluzie greșită, or, decizia din 9 aprilie 2008 a Curții Supreme de Justiție nu conține o astfel de concluzie (f. d. 169-173).

Sub aspectele enunțate, se constată cu certitudine că cererea de chemare în judecată a Valentinei Țurcan a fost depusă în instanța de judecată cu omiterea termenului de prescripție prevăzut de lege, fapt ce impune respingerea acțiunii Valentinei Țurcan ca fiind tardivă.

Or, legislatorul a stabilit prescripția extinctivă în scopul păstrării unei stabilități în raporturile juridice dintre părți, contrar persistării unei incertitudini în raporturi pentru o perioadă îndelungată de timp, în care apar, se derulează și se modifică o complexitate de relații dintre părți sub egida unor norme de drept diferite, iar examinarea unei acțiuni depusă în afara termenului legal constituie o încălcare a principiului legalității și securității raporturilor juridice și respectiv, o soluție inadmisibilă în ordinea de drept.

Subsidiar la acest segment, Colegiul notează că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea anumitor exigențe legale, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Dispozițiile legale criticate sunt în concordanță și cu jurisprudența CtEDO referitoare la dreptul de acces la justiție.

Astfel, CtEDO a statuat în cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, că dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut. Acesta poate fi, prin natura sa, în anumite situații, supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale pentru prescripție, deoarece dreptul de acces, prin sine, cere reglementare din partea statului (*Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, 22 octombrie 1996, pct. 51 - 52, *Culegere 1996 IV*).

Față de cele ce preced, având în vedere că decizia instanței de apel, hotărârea primei instanțe și hotărârea suplimentară a primei instanțe au fost emise în contradicție cu prevederile normelor de drept material, iar argumentele invocate de recurentă sunt întemeiate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, cu casarea integrală a deciziei instanței de apel, a hotărârii primei instanțe și hotărârii suplimentare a primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de către Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 231.

Se casează integral decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, hotărârea din 5 martie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău și hotărârea suplimentară din 13 iunie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Țurcan împotriva

Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 231 cu privire la încasarea sumei, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată, și se emite o hotărâre nouă prin care:

Se respinge cererea de chemare în judecată a Valentinei Țurcan împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 231 cu privire la încasarea sumei, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Victor Burduh

Ala Cobăneanu